

KAIKKEIN PARASTA

Kun pieni ihminen syntyy maailmaan, hän on ihme, suuri ihme. Hänelle toivotaan kaikkein parasta mahdollista hyvää: terveyttä, viisautta ja pitkästi onnellisia elinvuosia. Ja toivotaan, että hänen ympärillään olisi aina ymmärtäväisiä, turvallisia ja elämäntiellä eteenpäin kannustavia ihmisiä. Hyviä ihmisiä.

Mutta tämä maailma on kylmä, pimeä ja tuulinen. Ihmiset ovat kovin usein kalseita ja tylyjä toisilleen, vertaisilleen, veljilleen ja sisarilleen.

Pienelle kaikkein parasta toivovat vanhemmat kutsuvat lapsen ympärille sukulaisia ja ystäviä turvapiiriksi. Huolekkaasti pohditaan, kuka kutsutaan kummiksi, erityiseksi läheiseksi. Yhdessä pieni kannetaan kasteelle, liitettäväksi Taivaallisen Isän perheeseen. Pieni liittyy perheeseen, joka ulottuu idästä länteen ja etelästä pohjoiseen, yli koko maan piirin. Hän liittyy seurakuntaan, hän liittyy Kristuksen kirkkoon.

Kasteessa pieni siirtyy taivaan kirkkauden perilliseksi, pimeydestä valoon. Pieni on turvassa silloinkin, kun omien läheisten kädet eivät enää ylety suojelemaan: nuorena, aikuisena ja vanhana. Kristukseen kastettu on turvassa, joka ylittää ymmärryksen ja ajan rajan. Kasteen armoliittoon voi palata aina, vaikka olisi eksynyt kuinka kauaksi tahansa pimeään ja kylmään maailmaan. Isä Jumala kaipaa ja odottaa jokaista lastaan kotiin. Jokaista.

Elisa Hakala

-kirjoittaja on teologiharjoittelija Heinolan seurakunnassa